

ת"פ 21813/09/16 - מדינת ישראל נגד עלא טאה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 21813-09-16 מדינת ישראל נ' טאה
בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי),
ע"י עו"ד תמר איבלמן
נגד
עלא טאה
ע"י ב"כ עו"ד אלי כץ

המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) רישא ועבירה של החזקת אביזר נשק ותחמושת לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 5.09.16, החזיק הנאשם באקדח חצי אוטומטי מסוג STYER קליבר 9 מ"מ גנוב (להלן: "האקדח" או "הנשק") ובתוכו מחסנית ובה 11 כדורים בקליבר 9 מ"מ, אותו החביא מתחת לבגדים בתוך ארון בחדר השינה שלו, בביתו שבמחנה הפליטים בשועפאט (להלן: "חדר השינה" ו"המחנה" בהתאמה). בתוך כספת שהייתה בחדר השינה, החזיק הנאשם מחסנית ריקה המתאימה לאקדח חצי אוטומטי STYER M-9 וכן תחמושת תואמת, 190 כדורי 9 מ"מ. הנאשם לא היה בעל רישיון לשאת את הנשק ומעולם לא החזיק ברישיון לנשק.
3. בתשובה לאישום הנאשם כפר במיוחס לו. הוא הודה כי ביתו נמצא במחנה, בכך שיש לו כספת בחדר השינה ובכך שמעולם לא החזיק ברישיון לנשק.

המסכת הראייתית

4. המאשימה הצטיידה עם עדויותיהם של השוטרים שהיו שותפים בביצוע החיפוש וחלק מהשוטרים שהיו מעורבים

עמוד 1

בהעברת הנשק והתחמושת עד להגעתם למז"פ.

5. **השוטר, רס"ר מתן אלקובי** (להלן: "השוטר מתן"), סיפר בחקירתו הראשית בבית המשפט על אופן ביצוע פעולות שיטור במחנה. לדבריו, כל כניסה למחנה מצריכה ישיבה מקדימה עם הכוחות הרלוונטיים ואישור תכניות. ביום 5.09.16 נכנסו כוחות למחנה לחיפוש אחר אמל"ח. הכניסה הראשונית לביתו של הנאשם, בוצעה על ידי כוח יס"מ. לאחר פעולתו הראשונה של כוח היס"מ הוא נקרא לעלות לבית. הוא עלה עם הצוות שלו, אימת את הפרטים שהופיעו על גבי צו החיפוש (ת/7), מסר לנאשם העתק ממנו, והחליט שלא לאפשר זימון עדים לחיפוש. זאת, משום שלא ידע אלו עדים הנאשם יזמן, בשל הזמן הקצר שעמד לרשותו ובשל כך שמחוץ לבית התרחש באותו זמן פיגוע דריסה. הוא סיפר כי במהלך החיפוש נשמעו יריות ותחילה הם סברו כי היריות מכוונות לעברם ורק כשיצאו מבית הנאשם הבינו כי מדובר היה באירוע דריסה והיריות כווננו אל המפגע. לצד זאת, הוא אפשר לאשתו של הנאשם להיות נוכחת ולהסתכל על החיפוש, ואולם הנאשם העדיף שאשתו תישאר עם ילדיהם הקטנים, כך שהנאשם היה העד היחיד בחיפוש.

6. השוטר מתן הסביר כי במקום היה נוכח כוח של כלבנים, ובהתאם לנוהל כאשר נמצא כוח שכזה, איש מהנוכחים אינו נוגע בדברים שבבית, אלא כלב עושה חיפוש ראשוני. כך גם נעשה במקרה זה בנוכחות העד. בחקירתו הנגדית הבהיר כי הכלב סימן מקומות מסוימים לכלבן שהצביע לו על המקומות אליהם הפנה הכלב. בין המקומות הללו היה ארון הבגדים, ובחיפוש שעשה במקום, הוא תפס אקדח ובו מחסנית שהיה מונח מתחת לחולצות. הוא הכניס את האקדח למעטפה מסומנת והמעטפה הונחה בתיק של אחד הבלשים. לאחר מכן הוא ניגש אל הנאשם שאל אותו לפשר האקדח והנאשם השיב לו שמדובר באקדח שלו, הוא מצא אותו ברחוב והוא שומר עליו. בהמשך החיפוש נתפסו לצד האקדח כדורים ומחסניות. בסיום החיפוש, הכוחות יצאו מהבית והובילו את הנאשם ליציאה מהמחנה לחקירה. המוצגים סומנו והועברו לחוקר בתחנת שפט.

7. בחקירתו הנגדית ציין מתן כי מילא את שעת החיפוש בדו"ח כשהיה בבית הנאשם, וכפי שמופיע בדו"ח, החיפוש נעשה בין השעה 01:30 לשעה 02:05. לדבריו, אירוע הדריסה היה כ-10 דקות לאחר תחילת החיפוש ולאחר שהאקדח כבר נתפס. משהתברר כי אירוע הדריסה היה לאחר ההחלטה שלא לזמן עדים לחיפוש הבהיר השוטר מתן כי ההתרעות והסכנות הכרוכות בכניסה למחנה, הן אלו שהובילו אותו להחלטה שלא לאפשר הגעת עדים מחוץ לבית. הוא הבהיר כי אם היה ממתין עד להגעת עדים, בפרט בשים לב לשעת הלילה המאוחרת, ועד ל"זיכויים" של העדים בטרם הכניסה לבית, הדבר היה משבש את החיפוש. לשאלת ב"כ הנאשם כיצד ידע להגיע לבית השיב כי הוא הוביל את הכוח.

8. השוטר מתן אישר כי ישנה אפשרות שהוא היה מנותק מהאקדח שנתפס בין השעות 02:05 ו-04:00 וכי אינו זוכר את זהות החוקר, לו מסר את האקדח. הוא סיפר כי יום למחרת האירוע התקשר אליו החוקר ואמר לו כי ישנה טעות בספירת הכדורים, ועל כן הוא הגיע לתחנה ספר את הכדורים, לקח אחריות על הטעות ומילא דו"ח נוסף (נ/1).

9. עוד בחקירתו הנגדית, נתבקש השוטר מתן להתייחס לכך שאחד השוטרים (המכונה 244) אמר שבעת החיפוש הנאשם הודה שיש לו נשק וכיוון את הכוח לעבר החדר בו הוא נמצא. מתן הסביר כי הוא אינו מאפשר לחשוד לגשת ולהראות לו היכן נמצא נשק בשל הסיכון שבדבר. לו עצמו הנאשם לא אמר דבר בעניין הנשק ואם הוא פנה לאחד הלוחמים הרי שבכל מקרה הוראתו הייתה שיש להמתין עד לסיום הבדיקה על ידי הכלב.

10. **צו החיפוש** הוגש גם הוא (ת/7). בצו, ציין בית המשפט (כב' השופטת קרן מילר) כי הוא ניתן נוכח חשד להחזקת אמל"ח המבוסס על מסמך שסומן על ידו מ/1. כתובת החיפוש צוינה בצו כ"מחנה פליטים שעפט - על פי הצבעת רכז". כן קבע בית המשפט כי החיפוש יערך בפני שני עדים שאינם שוטרים, כפוף להוראות סעיף 26 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (להלן: "פקודת מעצר וחיפוש").

11. גם **דו"ח החיפוש** שערך השוטר מתן הוגש (ת/8) ובו צוין כי החיפוש נערך ללא עדים כשבסמוך לאמור בדו"ח "עקב נסיבות המקרה ודחיפותו" רשם השוטר מתן: "מקום הבית, בוצע ירי של כוחות בעקבות פיגוע דריסה מתחת לבית". שעת החיפוש שנרשמה בדו"ח היא 01:30. נרשם כי החיפוש נערך בין השעות 01:30 ו-02:05. צוין בו כי נתפס אקדח שחור עם הכיתוב STYER M9 - 024015 עם מחסנית ריקה, שקית ובה 120 כדורי 9 מ"מ, קופסא ובה 80 כדורי 9 מ"מ וקופסא ובה 40 כדורי 9 מ"מ. על הדו"ח חתומים השוטר מתן, השוטר אופק ושני שוטרים נוספים. הנאשם אינו חתום על הדו"ח.

12. **השוטר אופק בוזנה** (להלן: "השוטר אופק") המשרת ביחידת הכלבנים סיפר בעדותו כי ביום האירוע הוא נכנס לבית הנאשם לאחר שבוצעה בו סריקה. בעל הבית (הנאשם) התלווה אליו והסתכל על החיפוש. במהלך הסריקה הכלב החל להראות לו סימנים שיש משהו חשוד בבית, והוא הבין כי יש אמל"ח או חומר נפץ. הוא הודיע על כך לבלשים. בשלב זה, הנאשם ניגש לאחד הבלשים ואמר לו כי יש במקום אקדח. הבלש ערך חיפוש במקום עליו הצביע הנאשם ומצא את האקדח. השוטר אופק הוסיף כי הוא הבחין שהכלב עדיין אינו נינוח והוא שאל את הנאשם אם יש דבר נוסף בחדר, והנאשם הפנה אותו לכספת, בה נמצאה התחמושת.

13. בחקירתו הנגדית ציין השוטר אופק כי הוא לא ספר את הכדורים ולא בדק את האקדח. הוא ציין כי נוכח הירי שנשמע כשהם היו בבית היה בלאגן גדול שכן הם חשבו שירים עליהם. עוד בחקירתו הוא נתבקש להתייחס לכך שבדו"ח הפעולה הוא רשם כי הכלב סימן את מיקום הנשק בניגוד לדבריו בבית המשפט כי הנאשם הצביע על המיקום מיוזמתו. הוא השיב כי מאחר וחוש הריח של הכלב הוא פי 40 משל אדם, כבר בכניסה לחדר הוא הבין שיש משהו בחדר לפי תנועות הזנב והאוזניים של הכלב וקצב הנשימות שלו. לאחר תפישת האקדח, הכלב סימן את אזור הכספת והנאשם ניגש לכספת והוציא משם את הכדורים.

14. הוגש גם דו"ח פעולה של **שוטר המכונה 244** (ת/10) אשר היה חלק מהכוח שהגיע לבית הנאשם לעריכת החיפוש. בדו"ח צוין כי השוטרים דפקו על הדלת והזהירו כי אם היא לא תפתח הם יפרצו אותה. בחלוף מספר דקות כשהדלת לא נפתחה הם פרצו אותה ומצאו את הנאשם ישן במיטתו לצד אשתו. בחיפוש שנערך בבית נמצא אקדח STYER 9 מ"מ עם מחסנית בתוכו, מחסנית נוספת ריקה ותחמושת רבה של כדורי 9 מ"מ. כן צוין כי במקביל לחיפוש בבית התפתחו הפרות סדר מחוץ לבית במהלכן היה ניסיון לפיגוע דריסה כנגד כוח שוטרים. הנהג המפגע וגבר נוסף שהיה לידו נורו ונוטרלו.

15. **השוטר משה הרשקו** (להלן: "השוטר משה") סיפר בחקירתו הראשית כי ביום האירוע הוא נתבקש להגיע לבסיס מצודת אדומים לתדריך לפני ביצוע פעילות חיפוש במחנה. הצוות שלו חולק לשתי קבוצות, האחת שתרה אחר אמל"ח והשנייה שתרה אחר אופנועים גנובים. הוא עצמו היה בצוות שתר אחר אופנועים אך הוא שמע ברשת הקשר

שנתפס אקדח ותחמושת ודיווח על ניסיון דריסה.

16. בדו"ח הפעולה שערך השוטר משה (נ/2) הוא ציין כי במהלך החיפוש שביצעו השוטרים שחיפשו אחר אמל"ח נתפס אקדח מסוג גלוק ותחמושת.

17. **השוטר נדב קוממי** סיפר שקיבל מהחוקר מעטפה שהכילה אקדח וכדורים, הוא הוציא את תכולת המעטפה והכניס לשלוש שקיות משטרטיות מאובטחות על מנת לשולחן למעבדה, בנוסף, צילם את האקדח, הכדורים והמחסניות (ת/18), וספר 201 כדורים (כולל 11 כדורים שהיו במחסנית). הוא קרא לחוקר בשם אלי כדי שיספור את הכדורים וגם הוא הגיע בספירתו ל-201 כדורים. לכן ככל הנראה הייתה טעות בספירה של הבלשים שרשמו כמות גדולה יותר. הוא העביר את השקיות לרשמת, שרשמה אותן והעבירה אותן לשוטרת טל מורדוב שתעביר אותן למעבדה.

18. **השוטרת טל מורדוב** סיפרה בעדותה כי קיבלה מוצגים מהחוקר נדב והעבירה אותם למטה הארצי לידי השוטרת סימה אברהמי (ת/1). במזכר שערכה (ת/12) כתבה כי בנוסף לאקדח שהיה בתוך שקית משטרטית, העבירה שקית נוספת עם שתי מחסניות וכ-200 כדורים 9 מ"מ.

19. בנוסף, הוגשה **חוות דעת ממעבדת הנשק של מז"פ** (ת/2) ממנה עלה כי בשקיות היו אקדח חצי אוטומטי מסוג STYER קליבר 9 מ"מ, שתי מחסניות ריקות המתאימות לאקדח האמור, 50 כדורים בקליבר 9 מ"מ, 20 כדורים דומים, ו-130 כדורים מתוכם 31 כדורים עם סימן נקירה, וכדור נוסף בקליבר 9 מ"מ קצר. עוד עלה מחוות הדעת כי האקדח נבדק בירי ונמצא שהוא פועל ובכוחו להמית אדם. כן הוגשה **תעודת קצין משטרה** בדבר היות האקדח נשק כהגדרתו בסעיף 144 לחוק (ת/3).

20. **השוטר האני הנו** סיפר בעדותו כי חקר את הנאשם וגבה הודעה מאשתו ומאחיו. הוא סיפר כי חקר את הנאשם בערבית והקליד את דבריו בעברית. **בחקירתו של הנאשם** (ת/15) הוא סיפר כי אחד החיילים שנכנס לביתו שאל אותו אם הוא מחזיק בנשק והוא השיב לו בחיוב והוציא להם את האקדח שהיה מונח אצלו בארון. הוא אמר להם שיש ברשותו גם תחמושת לאקדח וגם אותם הוא מסר לחיילים. החוקר הציג בפניו מעטפה משטרטית ובה אקדח ושקית עם תחמושת והנאשם אישר כי האקדח והמחסניות הם שלו שנתפסו אצלו. הוא הוסיף וסיפר כי מצא את האקדח 4 ימים קודם לכן בחניית ביתו.

21. להשלמת התמונה יצוין כי הוגשה גם הודעתו של מר משה ואקנין בעליו של האקדח שהחזקתו יוחסה לנאשם (ת/4) וכן הודעתו של מר עבד אלוהאב טאהה, אחיו של הנאשם, שנמסרה במשטרה ביום 06.09.16 (ת/14).

22. אל מול עדויות המאשימה, הנאשם בחר שלא להעיד בעצמו ולא להביא עדים אחרים מטעמו.

דין והכרעה

23. למעשה אפוא, ניתן לקבוע באופן ברור וחד משמעי כי בביתו של הנאשם נמצא אקדח מסוג STYER קליבר 9 מ"מ וכן נתפסו מחסניות ותחמושת כמפורט בכתב האישום. עדותו של השוטר מתן אשר העיד כי תפס אקדח ובו מחסנית שהיה מונח מתחת לחולצות בארון בבית הנאשם ולאחר מכן נתפסו לצד האקדח כדורים ומחסניות; ועדותו של השוטר אופק שהעיד על כך שהנאשם ציין בפני אחד הבלשים כי יש במקום אקדח לאחר שהכלב סימן על הימצאות דבר חשוד במקום - לא נסתרו והן מהימנות עלי. הסברו של השוטר מתן כי אליו הנאשם לא פנה וכי אין הוא יודע אם הנאשם פנה לאחד הלוחמים האחרים, מקובלת עלי גם היא, ואיני רואה אפוא, סתירה בין העדויות של השוטר מתן ושל השוטר אופק. גם דו"ח פעולה של השוטר המכונה 244 שהוגש בהסכמה מלמד על מציאת אקדח 9 STYER מ"מ. מחסניות ותחמושת בבית הנאשם.

24. העדויות נתמכות גם מדו"ח החיפוש החתום על ידי השוטרים מתן ואופק ושני שוטרים נוספים, בו מתועדת תפיסת האקדח והתחמושת, גם אם הדו"ח נרשם בתחנת המשטרה, מיד כשהשוטרים הגיעו לשם, ולא תוך כדי הפעילות בבית, דבר שלא הוברר עד הסוף, אין בכך כדי לפגוע באמור בו, בפרט, בשים לב לנסיבות בהן בין היתר ארע פיגוע דריסה במקביל לחיפוש, נורו יריות, וכפי שעלה מהעדויות, הדבר גרם לבלאגן גדול כי השוטרים חשבו שוירים עליהם (ראו: ע"פ 2570/17 קריחלי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.01.18)). הטענה כי השוטרים רשמו את הדו"ח וחתמו עליו לפי מה שראו בתחנה ומבלי שזכרו כי הדברים שנרשמו בדו"ח החיפוש הם אלו בו אכן נתפסו על ידם בבית הנאשם, לא נתמכה בדבר, וכאמור עדותו של השוטר מתן כי אלו הדברים שנתפסו על ידו בבית, לא נסתרה היא מהימנה עלי. אכן, הנאשם לא חתם על דו"ח החיפוש, אך לא הוברר על ידו באילו נסיבות הוא לא הוחתם, וכאמור, הוא הודה בחקירתו במשטרה כי אכן הדברים הרשומים בדו"ח נתפשו בביתו. בניגוד לטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו, השוטר מתן לא העיד במפורש כי הכלב שנכח באירוע צילם את האקדח שנתפס אלא אך העלה סברה שהכלב צילם שכן "הכלבנים אוהבים לצלם את מה שמוצאים". ברי כי מכאן אין להסיק קיומם של צילומים מהאירוע.

25. לצד זאת, גם הנאשם הודה בחקירתו במשטרה כי בביתו היה נשק והוא אף אישר כי הנשק שהוצג לו בחקירתו הוא הנשק שנתפס בביתו, וכפי שיפורט להלן לא נמצא כל פגם ופסול בחקירתו של הנאשם שיש בה כדי לפסול את הודאתו. מה גם שהוא עצמו לא העיד כי האמור בהודעה אינו נכון.

שרשרת המוצג של הנשק והתחמושת

26. אכן, ב"כ הנאשם העלה טענות כי הנשק שנתפס הוא לא הנשק שהוצג לנאשם, כשהוא מצביע בעניין זה הן על דו"ח הפעולה של השוטר משה (נ/2) שציין כי במהלך החיפוש שביצעו השוטרים שחיפשו אחר אמל"ח נתפס אקדח מסוג גלוק ותחמושת ולא אקדח מסוג STYER כפי שיוחס לנאשם בכתב האישום. הוא גם הצביע על הבעייתיות בשרשרת העברת האקדח, נוכח עדותו של השוטר מתן ממנה עלה כי הקשר בינו ובין האקדח נותק בין השעות 02:05 ו-04:00, כשבמשך זמן זה האקדח היה בתיק של בלש שזהותו אינה ידועה.

27. ב"כ הנאשם הוסיף כי לו הוחתם הנאשם על דו"ח החיפוש, ניתן היה לאמת את הטענה כי הנשק שנתפס הוא הנשק שהוצג לנאשם בתחנת המשטרה, ואולם למחדלי המשטרה מתווספת גם העובדה שהנאשם לא הוחתם על צו החיפוש כנדרש. הקושי בייחוס האקדח לנאשם מתעצם, לדבריו, מכך שדו"ח החיפוש נערך ונחתם ככל הנראה בתחנת המשטרה ולא בבית הנאשם, כפי שניתן להסיק מכך שהוא מכיל פרטים שלא היו ידועים לשוטרים בהיותם בבית הנאשם.

28. באשר להודאתו של הנאשם כי הנשק שהוצג לו בחקירה, הוא הנשק שצוין בכתב האישום, הוא הנשק שנתפס בביתו, טען ב"כ הנאשם כי לפי גרסת הנאשם הוא מצא את האקדח ימים ספורים לפני החיפוש בביתו, ובנסיבות אלו אין די בהצבעת הנאשם על האקדח וזיהויו על ידו, שכן ייתכן והוא לא הכיר אותו מספיק.

29. דא עקא, שאיני סבור שיש בדו"ח הפעולה של השוטר משה (נ/2) כדי לסתור את עדויות השוטרים כי בחיפוש בבית הנאשם הם מצאו אקדח מסוג STYER, וודאי לא את הודאת הנאשם כי האקדח שהוצג בפניו, מסוג STYER, הוא זה שנתפס בביתו ולא אקדח מסוג גלוק. לא זו בלבד שעדותו של השוטר משה היא עדות מפי השמועה, שעה שהוא עצמו לא רק שלא נכח במקום אלא שהוא אף לא היה חלק מאותו הכוח שביצע את החיפוש בבית הנאשם ואחר אמל"ח בכלל; אלא שגם לא התברר מי הוא אותו דובר ברשת הקשר שציין מציאת אקדח מסוג גלוק, מה היה טיב בקיאותו של אותו דובר באשר לפעילות בבית הנאשם ובכלל, האם הוא נכח במקום, ומה היו מקורות המידע של אותו דובר. דברים אלו שנרשמו על ידי השוטר משה אין בהם ולו כדי לעורר ספק כלשהו בקביעה כי האקדח שנתפס בבית הנאשם היה אקדח מסוג STYER.

30. יתרה מזאת. צודקת ב"כ המאשימה כי הטענות שהנשק שהוצג לנאשם הוא לא הנשק שנתפס בביתו, נשמעו לראשונה מפי ב"כ הנאשם בסיכומיו, שעה שאף הנאשם עצמו לא ביקש לחזור בו מהודאתו במשטרה ולא טען כי מדובר בטעות או בחוסר וודאות שמדובר באותו נשק שנתפס בביתו. הנאשם בחר שלא להעיד בבית המשפט, ובנסיבות אלו, אין יסוד לסברות שהעלה ב"כ הנאשם בעניין זה, לא כי נוכח הבלגאן שהיה באותו לילה במחנה, השוטרים הביאו לתחנה אקדח ותחמושת שנתפסו במקום אחר ולא בבית הנאשם, ולא באשר לחוסר היכולת של הנאשם לזהות את האקדח. מה גם, שטענת הנאשם כי מצא את האקדח רק ימים ספורים קודם לכן, לא זכתה לאישוש כלשהו, כשלמעשה האקדח נגנב מבעליו קרוב לארבע שנים עובר לתפיסתו בבית הנאשם (ת/4 ות/5).

31. לכן, גם אם נפלו פגמים בשרשרת המוצג בהוכחת העברתו של האקדח - בשל כך שלא ידוע מי אחז באקדח ובתחמושת משעה שהם הונחו בתיק גב בשעה 02:05 בבית הנאשם ועד לשעה 04:00 עת האקדח והתחמושת זוהו בתחנה על ידי השוטר מתן - ליקויים הדורשים תיקון על מנת להבטיח הקפדה רבה יותר על נוהלי תפיסה וסימון של מוצגים; אין לומר כי פגמים אלו יורדים לשורש ההליך המשפטי. לפי ההלכה, יש לבחון קבילותה ומשקלה של כל ראיה על פי מכלול נסיבות העניין, ובייחוד לפי סוג הפגמים, בהתחשב בשאלה אם היה בפגמים כדי לקפח הגנתו של הנאשם (ע"פ 987/02 **מדינת ישראל נ' זבידה**, פ"ד נח(4) 800, 896 (2004); ע"פ 5390/96 **אבו מדיעם נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(4) 29 (1999)). במקרה זה, מכלול הנסיבות האמורות, ובפרט עדויות השוטרים והודאת הנאשם כי מדובר באקדח שלו, לא מותירות ספק כלשהו כי מדובר באותו אקדח שנתפס בביתו של הנאשם, ולא מצאתי כי קופחה הגנתו של הנאשם בדבר.

חוקיות החיפוש

32. לצד האמור, רוב טענות ב"כ הנאשם התמקדו באי חוקיות החיפוש באופן, שלטענתו, יש באי חוקיות זו להביא לא רק לפסילת הראייה של תפיסת האקדח אלא אף את כל מה שנגזר מכך, כהודאת הנאשם בהחזקה.

33. את טענותיו בדבר אי חוקית החיפוש מיקד ב"כ הנאשם באי חוקיות צו החיפוש ובאי חוקיות ביצוע החיפוש. באשר לצו נטען, כי במסגרת מתן הצו, על בית המשפט לציין גם את המקום החיפוש שהצו מתייחס אליו. במקרה זה, לא נרשמה כתובת לחיפוש וחלף הכתובת נרשם כי ניתן לערוך את החיפוש ב"מחנה פליטים שעפט - על פי הצבעת רכז", לטענתו, מדובר בהאצלת הסמכות השיפוטית לקביעת מקום החיפוש לאדם שאינו מוסמך ליתן צו, במקרה זה רכז המודיעין, ומדובר בפגם הפוסל את הצו מיסודו.

34. ב"כ הנאשם הוסיף כי גם אם בית המשפט יקבע כי מדובר בצו תקף, משלא הוכח כי החיפוש נערך במקום עליו הצביע רכז, ולמעשה לא הוברר כלל כיצד ידעו הכוחות להגיע לבית הנאשם לביצוע החיפוש, הרי שלא הוכח שביצוע החיפוש נעשה לפי הוראות הצו ועל כן החיפוש פסול.

35. עוד נטען לגבי אי חוקיות ביצוע החיפוש, כי על אף שבצו נקבע במפורש כי החיפוש יעשה בפני שני עדים, בפועל החיפוש נעשה ללא עדים וגם מטעם זה יש לפסול את המוצגים שנתפסו במסגרתו.

איני סבור כי יש ממש בטענות אלו. ואפרט.

36. אכן, לא יכולה להיות מחלוקת כי נוכח הפגיעה החמורה בפרטיותו של אדם, כבודו וקניינו, הקיימת בביצוע חיפוש בביתו של אדם, צו חיפוש הניתן על ידי בית משפט, צריך להיות מדויק. בוודאי שלא יכולים להיות חסרים בו פרטים מהותיים, ויש לתת תוך נקיטת משנה זהירות לפרטים היוצרים אותו. במסגרת זו, יש לציין במפורש את הכתובת בה יבוצע החיפוש. ואולם, איני סבור כי קיימת בעיה ברישום כתובת ביצוע החיפוש כ"מחנה פליטים שעפט - על פי הצבעת רכז", בנסיבות מקרה זה. נוכח העדר כתובות מדויקות וברורות במחנה, צוין כי החיפוש יערך בדרך של הצבעת רכז מודיעין על המקום. ייתכן ולו החיפוש היה נעשה במקום שאינו שייך לנאשם ולנאשם אין קשר עליו היה מקום לטענות הסנגור, אך משאין מחלוקת כי המקום עליו הצביע הרכז, ובו נערך החיפוש, הוא ביתו של הנאשם, ברי כי הכוונה הייתה שהרכז יצביע על מיקום ביתו של הנאשם, ובהעדר כתובת ספציפית לבתי המחנה, יש לראות ברשום בדו"ח כרישום כתובת ביתו של הנאשם.

37. גם אם הייתי מקבל את הטענה כי לא היה מקום לתת את הצו מבלי לקבוע כתובת ספציפית יותר מהאמירה, "מחנה פליטים שעפט - על פי הצבעת רכז", אם בצירוף מפה, תצ"א או בדרך אחרת (וכאמור, איני סבור שנפל פגם בתיאור מקום החיפוש בנסיבות העניין); מתן צו חיפוש מסור לשיקול דעת של השופט הדין בבקשה ופשיטא כי לא ניתן לקבל את הטענה כי מקום בו נפלה טעות בשיקול הדעת, הצו בטל (void) והחפצים שנתפסו על פיו פסולים כראייה.

38. נוכח האמור גם איני מוצא פגם בעובדה שלא נחשפה זהותו של הרכז שהכווין את הכוחות לבית הנאשם, ולא בכך שהשוטרים שהעידו לא ידעו לציין כיצד הגיעו אל הבית. כאמור, בסופו של דבר החיפוש נערך בבית הנאשם, וברי כי השוטרים לא הגיעו למקום במקרה והם כוונו לשם על ידי מי שידע לזהות את הבית כביתו של הנאשם.

ובאשר לביצוע החיפוש ללא נוכחות עדים.

39. לביצוע צו חיפוש בנוכחות עדים חשיבות רבה. די להזכיר לעניין זה את דבריו של ד"ר ח' משגב ("הזכות להיכנס לבית כדי לערוך בו חיפוש - זכויות המתגורר בבית מול חובתה של הרשות להילחם לביעור הפשע" **משפט פלילי, קרימינולוגיה ומשטרה** א (תשמ"ו) 219, 252):

"לקיום הוראה זו יש חשיבות רבה. לא פעם צצה ועולה הטענה, בין שאר טענות, שחפץ מסויים לא היה בדירה עובר לחיפוש וכי הוא הוטמן שם בידי השוטרים, כדי להפליל את המחזיק בדירה. טענה כזו, משהועלתה, קשה, לעתים, לשוטרים להפריך אלא בכוח דיברתם בלבד; אבל משנוכחים אחרים בדירה, לבד מהשוטרים והמחזיק בדירה, הדברים פשוטים יותר. העדים, ובלבד שיאפשרו להם נוכחות בכל שלב של החיפוש, עשויים להוות מעין נציגי ציבור בזעיר אנפין; שליחיו של ציבור האזרחים, שמעונין מאד בכך, שכאשר מופרת זכות כה יסודית של האזרח, הדברים יעשו בסדר וכשורה, בדיוק לפי האמור בצו החיפוש" (וראו גם: ב"ש (מחוזי-ים) 1153/02 **מדינת ישראל נ' אברג'יל** (פורסם בנבו, 9.06.02); ע"פ (מחוזי-נצ') 38/83 **בן-קיקי נ' מדינת ישראל**, פס"מ תשמ"ד (2) 185 (1983)).

40. במקרה זה, הנאשם לא הסכים לחיפוש ללא עדים, ואולם השוטר מתן ציין בדו"ח החיפוש כי החיפוש נעשה שלא בפני עדים נוכח "נסיבות המקרה ודחיפותו" כשהוא מנמק זאת בכך ש"מקום הבית, בוצע ירי של כוחות בעקבות פגוע דריסה מתחת לבית". אכן, הוברר כי החיפוש החל בטרם נשמעו היריות ועובר לאירוע הדריסה שגרר את היריות, ומכאן שאירוע זה כשלעצמו לא היה זה שהביא לאי המתנה לעדים. ברם, השוטר מתן גם ציין בדו"ח החיפוש (ת/8) את "מקום הבית" כסיבה לאי המתנה לעדים, ובעדותו הסביר כי החליט שלא לאפשר זימון עדים לחיפוש, מפני שלא ידע אילו עדים הנאשם יזמן ובשל הזמן הקצר שעמד לרשותו. הוא סיפר על ההכנות לכניסה למחנה והתיאום שהדבר מצריך בין הכוחות השונים. אכן הוא גם הזכיר בעדותו ובדו"ח החיפוש את עניין היריות ופגוע הדריסה כסיבה לחיפוש שלא בפני עדים, אך בנסיבות העניין ברי כי התייחסותו של השוטר מתן הייתה לאירוע כולו, ואין בה לפגוע במהימנות עדותו כי לא התעלם מהצורך בשני עדים, והוא הכריע שלא לאפשר מתוך שיקול דעת מחמת הסיכון שהיה נשקף מכך. הדבר גם נלמד מכך, - מה גם, שהוא הציע לנאשם להעמיד עדים מהנוכחים בבית, ולפחות עדה אחת הייתה בנמצא והנאשם סרב לכך שתהא נוכחת. אדרבה, אירוע הדריסה והיריות מלמד כי אכן מדובר היה בנסיבות רגישות ומורכבות מבחינה בטחונית, החשש לא היה חשש שווא, ושיקול הדעת היה נכון. נסיבות אלו גם יש בהן להניח את הדעת באשר לביצוע החיפוש בשעת לילה מאוחרת, גם אחרי השעה 23:00 כפי שנקבע בנוהל "בקשה להוצאת צו חיפוש" (נ/3).

41. הנה כי כן, סעיף 26 לפקודת מעצר וחיפוש מונה שלושה מצבים שבהם מותר לערוך את החיפוש ללא נוכחות שני העדים. שניים מהם, שאינם מתקיימים במקרה זה: כאשר תופס הבית או המקום שבו נערך החיפוש ביקש לערוך שלא בפני עדים או כאשר שופט הרשה לערוך שלא בפני אדם. השלישי, אליו כיוון השוטר מתן במקרה זה, הוא כאשר לא ניתן, בנסיבות העניין ובגלל דחיפותו לערוך בפני עדים.

42. במקרה זה, כאמור, היו לשוטר נימוקים כבדי משקל שלא לאפשר את ההמתנה להגעת עדים מבחוץ. הוא אפשר לנאשם שאשתו שהייתה בבית תהא עדה אך הנאשם סרב לכך. לא ניתן לומר כי השוטר טעה בשיקול דעתו, אך גם אם הייתי סבור כי היה על השוטרים לפעול לאיתור עדים שניתן להביאם, כדוגמת אחיו ובני משפחה הגרים באותו בניין, כטענת ב"כ הנאשם (על אף שלא הובא כל ראיה שכך הם פני הדברים), לא היה בכך כדי להעמיד את הפגם שבחיפוש בחומרה גבוהה ולראות בכך הפרה בוטה המצדיקה פסילת הראיה בשל האינטרס הציבורי הנועד לכוון את

התנהגות גורמי האכיפה.

43. ויובהר. כלל הפסילה שנקבע בפסיקת בתי המשפט (בעיקר החל מע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי**, פ"ד סא(1) 461 (2006)) איננו אוטומטי. אכן, ייתכנו מקרים בהם יפסול בית המשפט ראיות בשל כך שהם הושגו תוך ביצוע פעולות חקירה שנעשו שלא כדין והחותרות תחת יסודות ההליך הפלילי. ואולם, לא בכל מקרה תיפסל הראיה שנפל פגם בהשגתה, אלא אך במקרים חריגים בהם ימצא בית המשפט כי נחצו קווים אדומים והפעולות שנעשו מהוות פגיעה של ממש בזכויות אדם (ראו: ע"פ 1301/06 **אלזם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.06.09)).

44. ההכרעה אם ראיה תיפסל אם לאו בשל פגמים שנפלו בהשגתה, תעשה לאחר איזון בין האינטרסים השונים, ביניהם זכות הנאשם להליך הוגן, האינטרס הציבורי במיגור הפשיעה, הצורך להגן על שלום הציבור בכלל זה שלום החשודים, ההגנה על זכויות נפגעי העבירה, והאינטרס הציבורי שגורמי האכיפה ינהגו במקצועיות (ראו: רע"פ 10141/09 **בן חיים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.03.12)). לשם כך יש לתת את הדעת, בין היתר, על אופייה וחומרתה של אי החוקיות שהייתה כרוכה בהשגת הראיה, מידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראיה שהושגה, והשוואת הנזק החברתי אל מול התועלת החברתית הכרוכים בפסילת הראיה (ראו, למשל: ע"פ 3239/14 **חמאסה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.11.16)).

45. בניגוד לפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הנאשם, בה היה מדובר בהתנהלות פגומה של השוטרים באופן מהותי שעה שהם התעלמו במופגן מהוראת החוק של חיפוש בפני עדים ואזכורה המפורש במסגרת צו החיפוש ולא הייתה להם כל כוונה לבצע את החיפוש בנוכחות עדים (כך, למשל, בת"פ (ת"א) 50516-05-13 **מדינת ישראל נ' יחיא** (פורסם בנבו, 25.10.16); ובת"פ (ת"א) 4663-10-14 **מדינת ישראל נ' אבו טאלב** (פורסם בנבו, 25.09.16)). במקרה זה, השוטר מתן לא התעלם מהוראות החוק והצו ואפשר נוכחות עדים מאלו שהיו בבית. השוטר מתן הציע לאשתו של הנאשם להיות עדה אך הנאשם העדיף כי היא תתעסק עם הילדים, והגם שאין לראות בכך וויתור של הנאשם על הזכות לנוכחות עדים, יש בכך כדי ללמד כי השוטר מתן לא התייחס בביטול ובזלזול להוראות הדין ובית המשפט לקיים את החיפוש בפני עדים, וכי הוא פעל ככל שהיה ניתן במגבלות שנוצרו לאפשר את ביצוע החיפוש בפני עדים. עדותו של השוטר מתן כי לו היה אדם נוסף בבית הנאשם הם היו נותנים לו להיות נוכח בחיפוש מהימנה עלי. כאמור, השוטר מתן פעל, אפוא, לפי הסמכות הנתונה לו להימנע ממתן הזדמנות להבאת עדים בשל הנסיבות שפורטו.

46. על כן אפוא, גם אם הייתי סבור כי קיימת אי חוקיות בביצוע החיפוש, אין מדובר באי חוקיות בחומרה בעוצמה רבה ולא נפל פגם חמור בהתנהלות השוטרים. טעם זה נכון גם בהתייחס לטענה בדבר הפגם הנוגע לאי ציון הכתובת בצו החיפוש (טענה שכאמור נדחתה על ידי גם לגופה).

47. יש לזכור גם כי אל מול השיקול של ההגנה על זכויות הנאשם והאינטרס הציבורי שגורמי האכיפה ינהגו במקצועיות, עומדת חומרת העבירה המיוחסת לנאשם ושהחיפוש נועד לסיכולה. במקרה זה מדובר בעבירה של החזקת נשק ותחמושת ללא רישיון, עבירה שאין צורך להכביר מילים על חומרתה. בתי המשפט עמדו לא פעם על חומרת העבירה של החזקת נשק ועל הסיכון שמשקף לשלום הציבור מהחזקת נשק שלא כדין גם אם הוא אינו מוחזק למטרת ביצוע עבירות אחרות (ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (פורסם בנבו, 19.01.14), בפרט נוכח המציאות

בארץ המתבטאת בזמינותו של נשק והפוטנציאל להסלמת אלימות עבריינית, על רקע פלילי או בטחוני. יש, אפוא, לתת משקל מרכזי לאינטרס הציבורי המובהק שלא לפסול את הראייה של האקדח וההודאה של הנאשם שבאה בעקבות תפיסת האקדח במסגרת החיפוש, בשל האינטרס למיגור התופעה של החזקת נשק.

48. יש גם לזכור כי מדובר בראיות חפציות שמטבעם של דברים אופן ביצוע החיפוש לא היה בו כדי להשפיע על טיבן של הראיות, וגם מטעם זה יש משמעות פחותה לעובדת אי החוקיות שבחיפוש. כבר בעניין **יששכרוב** ציין בית המשפט כי "ראיות חפציות כגון: נשק, סם או רכוש גנוב הן בעלות קיום עצמאי ונפרד מאי החוקיות שהייתה כרוכה בהשגתן ובדרך כלל לא יאה באי החוקיות האמורה כדי לפגום באמינותן של ראיות אלה. לפיכך משקלם של השיקולים המצדדים בקבלתן של ראיות חפציות הוא בדרך כלל רב". הפגם שנפל בהליך החקירה אינו חזות הכול ויש לבחון את השפעת הפגם על מהימנות הראייה באספקלריה של חקר האמת (ע"פ 5417/07 **בונר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.05.13)).

49. בסיכומי של דבר, איני סבור כי יש יסוד לטענה כי יש לפסול את פירות החיפוש - הנשק שנתפס והתחמושת, שהנאשם הודה בחקירתו במשטרה שהם שייכים לו.

הודאת הנאשם

50. כאמור, לצד עדויות השוטרים מתן ואופק אשר היו עדים לתפישת הנשק והתחמושת בבית הנאשם, עומדת גם הודאתו המפורשת של הנאשם בחקירתו במשטרה כי האקדח והתחמושת שהוצגו בפניו, ומפורטים בכתב האישום, אכן נתפסו בביתו והיו בחזקתו.

51. איני סבור כי אין מקום לקבל את הודאתו של הנאשם באשר לזיהוי האקדח והתחמושת ככאלו שנמצאו בביתו, בשל העובדה כי הנאשם טען בחקירתו כי הוא מצא את האקדח ימים ספורים לפני החיפוש ובמקרה שכזה אין די בזיהוי בהצבעה. הנאשם שידע כי הוא מכיר את הנשק רק ימים ספורים, כך לפי טענתו, יכול היה להסתייג מהזיהוי ולטעון כי אינו בטוח בכך. הוא לא טען זאת. גם בבית המשפט הוא לא טען זאת משבחר שלא להעיד. מדובר אפוא, בסברה בעלמא שאפילו הנאשם לא טען לה, ואין מקום לשעות לה, בוודאי בשים לב לעדויות השוטרים אשר העידו כי זהו הנשק שתפסו בבית הנאשם.

52. ב"כ הנאשם טען כנגד קבילותה של הודעת הנאשם והמשקל שיש לייחס לה, נוכח העובדה כי היא לא צולמה, על אף שהנאשם נחקר במסגרתה בעבירה שהעונש עליה מעל 10 שנים ועל אף שהיא נערכה בשפה הערבית ותועדה בשפה העברית.

53. ברי כי אין יסוד לטענה, שמאחר והנאשם נחקר בעבירה שהעונש עליה הוא מעל 10 שנים המחייבת תיעוד חזותי, יש לפסול את ההודעה גם במסגרת כתב אישום זה שייחס לו בסופו של דבר עבירה שהעונש עליה הוא 7 שנים. פסילת הודעה אינה "עונש" לשוטרים על מחדליהם, כי אם ביטוי לקושי לתת לה את המשקל הנדרש בשים לב לחומרת העונש שיוטל על הנאשם אם יורשע על יסוד הדברים שמסר בהודעתו. לכן כאשר בסופו של יום העבירה בה הואשם

נאשם הינה עבירה שאינה מחייבת תיעוד חזותי של החקירה, אין במחדל של אי תעודה כשהנאשם נחקר בעבירה שחייבה תיעוד, כדי לפסול את ההודעה.

ובאשר לטענה כי החקירה לא תועדה אף שנרשמה לא בשפה שנגבתה.

54. אכן, הבטחת זכויות נאשם דורשת הקפדה מלאה וראויה על סדרי החקירה, ובכלל זה תיעודם המלא באופן שנקבע בדין. עם זאת, אי מילוי הוראות התיעוד אין בהם להביא באופן אוטומטי לפסילת החקירה והתוכן שנמסר במסגרתה. חוסר בתיעוד יש בו כדי להשפיע על משקלה של ההודעה, בהתאם למכלול הנסיבות הנפרשות בפני בית המשפט באשר לאותה הודעה. הדבר נכון גם ביחס לטענה כי החקירה לא תועדה חזותית או קולית, על אף החובה לעשות כן בשל היות החקירה בשפה הערבית ורישומה בעברית (סע' 8 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002). העדר תיעוד חזותי או קולי משפיע על משקלה בלבד והוא אינו יורד לעניין קבילותה (ע"פ 4291/94 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.04.96)).

55. הנה כי כן, העדר תיעוד של חקירה שלא נרשמה בשפה שבה היא נמסרה, יש בו כדי לפתוח פתח לטענות כנגד דיוק התרגום וכנגד היכולת לסמוך עליו הרשעה. ברם, במקרה זה, לא התעורר כל חשש בדבר מהימנות ההודעה כפי שהיא נרשמה. כאמור, הנאשם בחר שלא להעיד ואין אפוא, כל אמירה מצדו כי הדברים שתועדו בכתב על ידי החוקר אינם תואמים את הדברים שמסר בפועל. למעשה, מאחר ובחר שלא להעיד הוא גם לא הכחיש כי החתימה המתנוססת על גבי ההודעה היא חתימתו שלו ולא טען כי חתם מבלי שהבין את תוכנה. אין אפוא, בסיס לטענה כי יש לפסול את ההודעה.

56. הודאת הנאשם במקרה זה בהחזקת האקדח והתחמושת במסגרת חקירתו במשטרה, היא הודאה שנמסרה באופן חופשי ומרצון כאשר עמדו לנאשם באותה עת כל זכויותיו והגנותיו. למעשה אף לא הועלתה על ידי הנאשם כל טענה כי ההודעה שנגבתה אינה משקפת את דבריו, שכן הוא בחר, כאמור, שלא להעיד. גם סנגורו לא טען כן. הודאה זו לצד מה שהיא מנתקת את אי החוקיות שבהשגת הנשק (השוו: ע"פ 4988/08 פרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד סה(1) 626 (2011)) - גם אם הייתי סבור כי קיימת אי חוקיות שכזו, וכאמור איני סבור כך, יש בה כדי לבסס את הרשעת הנאשם לצד עדויותיהם המהימנות של השוטרים, כמפורט בהרחבה לעיל.

57. הודאת החוץ של הנאשם במסגרת חקירתו במשטרה מלווה ב"דבר מה נוסף", ראשית לכל בעדויות השוטרים מתן ואופק שהעידו כי בבית הנאשם נתפסו אקדח ותחמושת, ולפי עדות השוטר אופק הנאשם הוא אף זה שהצביע בפניו על מקום הנשק והתחמושת. לצד זאת, בנסיבות העניין, גם הימנעותו של הנאשם מלהעיד יכולה להיחשב כ"דבר מה נוסף". זאת, נוכח העדר הסבר כלשהו מצדו של הנאשם להימנעותו מלהעיד, ובשים לב לבהירותה של ההודאה וחד משמעויותה ובהעדר יסוד כלשהו לאפשרות שהנאשם הודה במשטרה מחמת לחץ כלשהו, ואף לא נטען לכך (ראו: ע"פ 4142/04 מילשטיין נ' התובע הצבאי, פ"ד סב(1) 378 (2006); ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.05.07)). ברם, כאמור, נוכח הראיות הישירות של השוטרים אין צורך בכך, שכן די בהם כדי להוות "דבר מה נוסף" לצד הודאת הנאשם ולצרף את הודאתו כבסיס להרשעה.

58. בשולי הדברים יש לדחות את טענות ב"כ הנאשם בסיכומיו כי לא הוכח כי מדובר בנשק כהגדרתו בסעיף 144 לחוק. כאמור, המאשימה הגישה חוות דעת ממעבדת הנשק של מז"פ (ת/2) ממנה עלה כי האקדח חצי אוטומטי מסוג STYER קליבר 9 מ"מ נבדק בירי ונמצא שהוא פועל ובכוחו להמית אדם. כן הוגשה תעודת קצין משטרה בדבר היות האקדח נשק כהגדרתו בסעיף 144 לחוק (ת/3). באשר לתחמושת צוין בחוות הדעת כי המוצגים שנתפסו והועברו למעבדה כללו 50 כדורים בקליבר 9 מ"מ, 20 כדורים דומים, ו-130 כדורים מתוכם 31 כדורים עם סימן נקירה, וכדור נוסף בקליבר 9 מ"מ קצר. לטעמי די בזה כי ללמד כי מדובר בתחמושת. ההבדלים בין הספירות השונות ממילא זניחות ובשים לב לכמות הכדורים שנתפסה אין משמעות של ממש לשאלה אם היו 10 כדורים יותר או פחות. הטענה כי ייתכן ומדובר בכדורי דמה או כדורים שאינם תקינים, הועלתה כטענה בעלמא. הנאשם כאמור, אישר בחקירתו כי הכדורים נתפסו בביתו, והוא לא טען דבר באשר לתקינותם. גם בבית המשפט הוא לא העיד וממילא לא טען דבר לגביהם, ואין אפוא, לקבל טענה בעלמא באשר לתקינותם.

בשים לב לכל האמור, הוכח מעבר לכל ספק כי הנאשם החזיק בביתו נשק, אביזרי נשק ותחמושת כמפורט בכתב האישום ואני מרשיע אותו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ג ניסן תשע"ח, 29 מרץ 2018, במעמד המתייצבים.